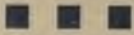

פיקוד ונוהלים קרביים. אפשר לשדר אותם אפילו בשידורי ישראל.
שאלה: מדוע אין מפרסמים את ההקלטות הישראליות? או לפחות תעתיק מהן?

ב העדר ההקלטות האלה, אפשר לשחזר את שלבי ההחלטה הישראלית על פי המידע שהתפרסם.

המטוס חדר לשטח סיני, מכיוון מיפריץ-סואץ. הוא הופיע על מסכי הראדאר. מטוסי הקרב הוזנקו לקראתו — כנראה באיחור מור. באותו רגע הודיעו הטייסים לפיקוד שלפניהם מטוס-נוסעים ערבי.

בגלל קנאותו של השליט הלובי, מועמר קדאפי, אין מטוסי לוב נושאים עוד אי-תיות לאטיניות. מופיעות עליהם רק המלים הערביות, בכתוב ערבי: „גתיבי האוויר הלוביים.“ יתכן שהטייסים לא ידעו לקרוא כתב זה.

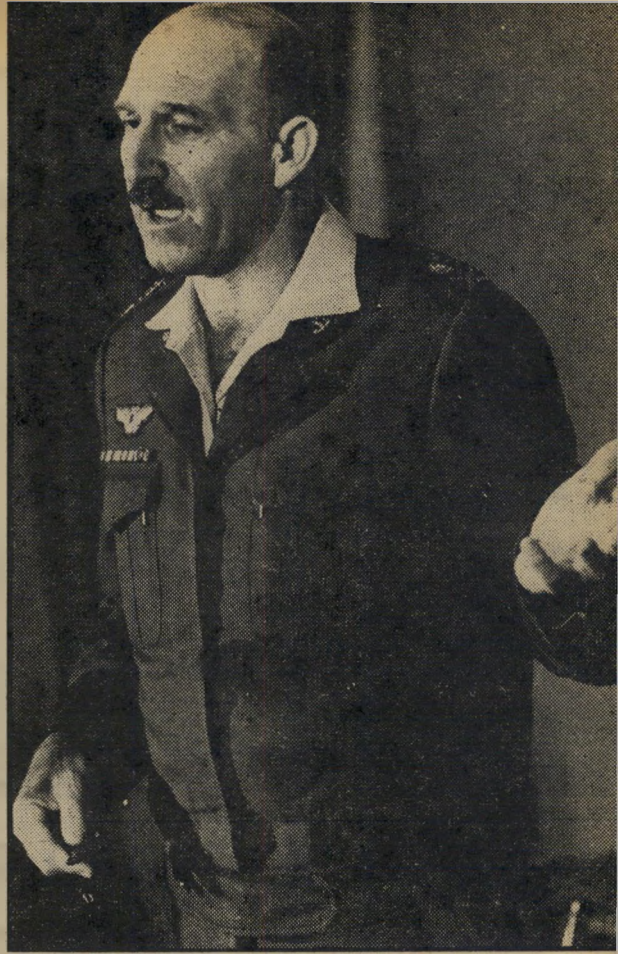
כאן מתהילות הסתירות: בין הפירסומים ובין ההיגיון, ובין דברי הטייסים הישראליים ובין סרטי-ההקלטה של המטוס הלובי, שנמצאו ב„קופסה השחורה“ ופוע-נחו באיחור.

שאלה: מה מקור הסתירות המוזרות בין דיווח הטייסים הישראליים, ובין מה שנאמר בהקלטות שנמצאו ב„קופסה השחורה“ של המטוס הלובי?

ברור לגמרי כי ה„קופסה השחורה“ היא האומרת אמת. סרטי-ההקלטה לא פוברקו ולא זוייסו אחר-מעשה עלידי יד עוינת. בכל מיקרה של סתירה — הקופסה השחורה היא הקובעת.

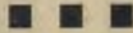
שאלה: מהו מקור הידיעה, שבה ניסו לטמטם את המדינה בי משך ימים, כאילו כל הווידאות במטוס הלובי היו מורדים ומשום כך לא יכלו טייסי ה„פאנטום“ הישראליים להבחין במאה הנוסעים במטוס הלובי?

הדבר לא ייתכן. הלובים לא ידעו עד הרגע האחרון שהם נמצאים מעל שטח אויב. אפילו כשהשמש מכה על דופן המטוס, אין זה קורה לעולם שכל הווי-לונות מורדים בבת אחת. ניצולי האסון סיפרו לתומם בבית-החולים כי הסתכלו

אלוף מודכי הוד, משה דיין ורב-אלוף דויד אלעזר מנסים להסביר ולהצדיק

כל רגע לקרות תקרית שתזעזע את העולם?

מי שהוא החליט את ההחלטה הגור-רלית. בדקה ה-16. הרמטכ"ל או שר-הביטחון. על סמך מה הוא החליט?

קל לשחזר את תהליך גיבוש ההחלטה, לפי זרם המידע שזרם אל אותו איש עלום.
שאלה: איזה מידע הגיע אריו, ומתי הגיע כל פריט?

קל לשחזר זאת. שיחות הטייסים הישראליים עם הפיקוד מוקלטות, כמובן. אפי-שר לפרסם את הסרטים, אולי בהשמטת פרט זה או אחר העלול לגלות סדריי-

האיש שלא היה בארץ כשאירע העסק-הביש הגדול של 1954. האיש הנעדר המיד ברגע הנכון.

גם השבוע היה משה דיין האיש התמים ביותר במדינה. ההחלטות? הן נתקבלו בדרג הנמוך יותר. המסקנות? אותן הסיקה ראש-המשלה. כמו תמיד.

ומכל הפרשה יצא מורוח: ארבעה ימים תמימים חלש על כל אמצעי-התיקשות וזוכה לעמוד במרכז ההתעניינות העולמית. התמימות בהתגלמותה. ב-16 הדקות אי-אפשר היה להתקשר עימו. האמנם?

שאלה: האם דרושות יותר מ-16 דקות כדי לאתר את שרי הביטחון במדינה שבה יכודה בי-

„זה גרוע ממשע — זה מישע-גה!“ קרא בולוי דהיה-מרת, הי-מישפטן הצרפתי, כאשר שמע על הוצאתו להורג של הרוכס מאנגליאן בפקודת נפוליון.

ה פדת המטוס הלובי היה מישגה נורא. בעיקבותיו באה שורה ארוכה של מישגים נוספים.

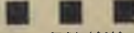
כדי לתרץ מישגה, צריכים לשקר, וכשם שמישגה גורר מישגה, שקר גורר שקר. מעולם לא שיקרו אנשים כה רבים שקרים כה שקופים, כפי ששיקרו דוברי ממשלת ישראל השבוע — מבכירי השרים ועד לקטני הכתבלינים.

ולמרות כל השקרים, למרות שטיפת-המוח העצומה שבוצעה על-ידי העתונים

ואת

אורי אבנרי

ושאר כלי-התיקשות. שעה אחרי שעה, יום אחרי יום — לא שוכנע הציבור. הספק כירסם לבנו. השכל הישר התקומם נגד טיפת-המוח. השאלות הרימו את ראשיהן, ואייאפשר היה להחניקן.

שאלה: מי נתן את הפקודה?

שש-עשרה דקות ארוכות. מעט מאד זמן. הרבה מאד זמן. הרבה זמן לאנשים הרגי-לים לפקד בקרב, הנדרשים להחליט הח-לטות מהירות.

הדרג העליון החליט. כך נאמר. היה גיבוי מדיני. גם זה נאמר.

שאלה: גיבוי — מתי? לפני

הפקודה? אחרי הפקודה?

האיש הנושא באחריות הישירה הוא מפקד חיל-האוויר, האלוף מוטי הוד. הוא לא החליט לבדו. הוא קיבל הסכמה מפי הממונה עליו.

הרמטכ"ל, דויד אלעזר, האם הוא יכול היה להחליט לבדו על דבר בעל משמעות מדינית כה מרחיקת-לכת? האם היה מעו-לתת פקודה כזאת, מבלי לנסות להת-קשר עם שרי-הביטחון, האיש הנושא באה-ריות המדינית לפעולות צה"ל?

האצבע מצביעה על האיש האחר, שלעזר-לם אינו אחראי לשום מישגה, לשום כישלון. האיש ההולך כל חייו בין טיפות-הגשם, שהצליח כל ימי שילטונו לגולל את האחריות מעל עצמו, למעלה ולמטה.

בובה קטנה, נעליים, מזוודות כתוחות בין השברים הפזורים של המטוס